

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **A. M.,** zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy,** se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 A 96/2017 - 27,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 A 96/2017 - 27, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 16. 8. 2017, č. j. KRPA-293131-16/ČJ-2017-000022, byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze. Shora označeným usnesením městský soud řízení o žalobě zastavil podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s., neboť bylo zjištěno, že zajištění žalobce na základě žalobou napadeného rozhodnutí bylo dne 22. 8. 2017 ukončeno.

III.

[3] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Stěžovatel namítal, že § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky (s čl. 4 Ústavy a čl. 4 odst. 1, čl. 8 odst. 1 a 2 a čl. 36 odst. 2 a 3 Listiny základních práva svobod) a s čl. 5 odst. 4 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Evropská úmluva“). Městský soud pochybil, pokud řízení o žalobě zastavil a žalobu věcně neprojednal. Poukázal i na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Navrhl i předložení věci Ústavnímu soudu podle čl. 95 Ústavy.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[5] Kasační stížnost je důvodná.

[6] Otázkou, zda krajský soud může ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců aplikovat a řízení zastavit, aniž žalobu proti rozhodnutí o zajištění meritorně projedná, se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval, a to v rozsudcích ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017 - 20, ze dne 21. 12. 2017, č. j. 10 Azs 317/2017 - 31, ze dne 17. 1. 2018, č. j. 6 Azs 381/2017 - 14 atp.).

[7] Např. v prvně označeném rozsudku (ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017 - 20), Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*nelze-li se dle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců domoci u soudu vyslovení nezákonnosti rozhodnutí o zajištění policií ani v jednom stupni řízení z důvodu, že omezení osobní svobody již dle tohoto rozhodnutí netrvá, je taková vnitrostátní úprava neaplikovatelná pro rozpor s právem Evropské unie, a to s čl. 15 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a s čl. 6 a čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení s čl. 5 odst. 4 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod*.“ Tento závěr převzal zdejší soud i v nedávném rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 7 Azs 400/2017 - 20.

[8] Z uvedených rozsudků vyplývá, že zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců představuje institut, jenž zasahuje do základního lidského práva cizince na osobní svobodu, garantovaného řadou mezinárodních a vnitrostátních instrumentů, zejména čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy, na nějž je odkazováno i čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Podle čl. 5 odst. 4 a 5 Evropské úmluvy má každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné; garantováno je též právo na odškodnění. Právo na soudní ochranu garantuje i čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Právo na soudní přezkum není omezeno pouze na dobu, po kterou trvá zajištění.

[9] Soudní přezkum zajištění za účelem vyhoštění garantuje taktéž směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí v čl. 15 odst. 2 a 3. Pokud zajištění nařídily správní orgány, členské státy jsou povinny zajistit rychlý soudní přezkum zákonnosti zajištění. Pokud je zajištění nezákonné, musí být dotčený státní příslušník třetí země okamžitě propuštěn. V každém případě je zajištění přezkoumáváno v přiměřených časových odstupech na žádost dotčeného státního příslušníka třetí země nebo z moci úřední. V případě dlouhodobého zajištění podléhá tento přezkum soudnímu dohledu. Ani z těchto ustanovení nevyplývá žádné omezení práva na soudní přezkum pouze na dobu, po kterou je cizinec zajištěn.

[10] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud neměl aplikovat § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ale měl napadené rozhodnutí meritorně, v rozsahu žalobních bodů, přezkoumat.

[11] Podrobněji odkazuje zdejší soud na shora citovanou judikaturu, zejména na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 7 Azs 400/2017 - 20, a ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017 - 20. Z posledně uvedeného rozsudku (jakož i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 10 Azs 317/2017 - 31) nadto vyplývá, že v dané věci není nutno předložit věc Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

[12] Z výše uvedených důvodů proto zdejšímu soudu nezbylo, než napadené usnesení městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Městský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (vč. odměny ustanoveného advokáta) rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu